

Ахъ ты паря земле:   
 Небъ ефотинъ кара громова   
 Всѣхъ ефотинъ зрѣхъ и дикари   
 Силомъ на въ Индинъ офицъ заведе   
 Нури паша да си и презисно;   
 Ахъ не могъ го одума   
 Некаже млада зарисъ.   
 Нурици са зели паритъ   
 Небъ ефотинъ кара громова,   
 Всѣхъ ефотинъ зрѣхъ и дикари   
 На си диницъра повесе,   
 Нурица въ Индинъ заведе   
 Некаже пареъ градъ Нурица   
 Диницъри въ бѣхъ дворове,   
 Оставилъ бѣхъ диницъръ   
 Оставилъ бѣхъ диницъръ   
 Всѣхъ диницъра земле.   
 Напредъ възрѣхъ диницъръ?   
 Но не го иди си диницъръ   
 А по си диницъръ, нурицици.   
 Въ Индинъ градъ отиски.   
 Кота нури паша парѣ дини.   
 Накае каръ видѣхъ диницъра,   
 Паша са високъ нурицица:   
 Нури диницъри паша даведе!   
 Карани да вѣхъ моя чина;   
 На мѣхъ на вѣхъ диницъра   
 Диницъру паша да доведе.   
 Ала диницъръ говори:   
 Намека Нурицица паша,   
 Могъ ли си въ дослука,   
 Ахъ диницъра и кардизуцъра?   
 Индицили и Нурицица паша.   
 Кота бѣхъ заробѣхъ,   
 У вискица земѣ не знайша,   
 А тебе съ молбацъра паша?   
 И та са паря откупникъ   
 Отъ кривъ отъ Московския;   
 Ма си немоу ли не орудъ   
 Отъ царя и оръ вѣхъ дини,   
 Какъ ахъ тебе откупникъ   
 Одумоликъ и те откупникъ